

Bir Lal Hece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Haziran 2023

Bir lal hece ruhuma d/okunan sessizliğin la notası lanet püskürten zebaniden uzak ve sevginin, yalnızlığın rotasıdır ikbalim.

Neşri sözcüklerin...

Nesri ömrün.

Nazı niyazı içine dönük ruhun her anlamda Rabbine koştuğu sadece günün beş vakti değil her an bir anı her ar sözcük sevdanın yalın ayak izi.

Gecenin izdihamı hasret kokan göğün muradı belki de gülün dikenli namusun ve haysiyetin önde gittiği ne de olsa şeceresinde kayıtlı hayatın dinamiği ve sevginin ritmi.

Yiten varsın olsun zaman.

Varsın yatıya kalsın yalnızlık.

Hak hukuk tanımayan bir isyandan uzak nasıl da terlidir ruhu şairin teninde hakkaniyet kokan bir çiy tanesi tininde asalet titri hem yaşam hem vatan sevgisi miski amberin çoğaltışı haznesinde yanan ateşin sönmek bilmeyen ferii...

Günü uyuttum da geldim ben.

Hicrinde aşkın hicret bildiğim özlemin dikenli tellerine yakalandı sözcüklerim ve dil yaram ve gönül sesim dilaltı bildiğim sevginin esintisi kıpraşan yerin karmaşası ömrün koyu gözlerine gecenin sokuldum ben ve annemin sesinde kâh kayboldum kâh hamt ettim kâh kavruğum yanık kokan ruhumdan arda kalan asla değildi hezeyan bilakis heyecanla ve coşkuyla ve İlâhi Aşkla sarıldığım dualarım varsın olsun kanlı duvağı yalnızlığın, ses bulsun Allah katında.

Hüzün, çökertme oynayan

Umutsa horon tepen.

Lakayt değil gün ışığı bilakis gecede saklı aydınlığı dahi sundu bana Yaratan.

Bir izbe ise gece.

Bir isli hece ise gam.

Doğam ve doğaüstü tevafukların renginde önce aşka öykündüm sonra koştum Rabbime.

Ölümsüz nazireler biriktirebilirim içimde en derinde.

Ve hicvin en vurucusunu yazarım elbet kendime.

Kıyamet alameti ne olursa olsun alametifarikasıdır umut hayat denen dinmez koşunun ve coşkunun ve Huda'mın eseridir yazdıklarım esiri olduğum bir dünya değil asla ve asla değil dünya telaşım bilakis göç mevsiminde evvel tek isteğimdir Tanrıdan.

Dilemması günün ve ölgün mevsim ve şiarım bazen bir şiir bazen bir resim.

Haşmetlidir yakarışım en hezimet dolu insandan bile öğrenebilirim ben hayatı ve canım yandıkça ve battıkça balçığa suyun sesinde abdest alırım şüheda dünümde vakur kaldığım kadar ikbalimdir ve canım ve cananım annem, emanet ettiğim Rabbime.

Fukara bir düş idi öncemde ve tuttuğum çetelemde saklı çizikler.

Ruhun izleğinde saklandığım ve maneviyat ile beslendiğim.

Aşkın bir veryansın olduğunu söylemesin bana hiç kimse ki ben boşluğa bile âşık olabilirim ve hoşlukla neticelendiririm varsın olsun düştüğüm boşlukta sadece Rabbim bana el uzatsın.

Mealim rüzgâr bu gün.

Dünse tütsüde yaktım düşlerimi.

Yarınım Allah kerim ve yarım kalmamak adına Rabbime ettiğim her dua ve yemin.

İklimler kopuk günden.

İkileten hüznün.

İliklerim kapalı hem iliklerime kadar üşüsem ne ki bu sıcakta?

Ve eriyen buzullar.

Dinginlik dilediğim hayattan.

Diri yüreğim dingin ruhum bazen t/aşkın mizacım varsın olsun kapalı kapısı yüreğimin beşeri aşklara.

İzafi bir tutanağa geçirdim ben ömrümü ve soyutlandığım kadar sayıkladım sadece ölümü.

Nesri mi yoksa şiiri mi daha çok sevdiğim?

İkisini birbirinden ayrı tutmak mümkün mü ne de olsa biri sağ elim diğeri sol hem insan başlamaz mı sevmeye ta solundan uzandığı kadar şafağa ve umuda?

Miadım doldu dolacak.

Muradımı bilen kollayan son durak.

Mizacımsa değişken bazen yaralı bir mesken iken yürek...

Bazen yağmalanmış bir renk gibi beyazın b/ölündüğü semanın yedi rengine.

Kapışan sözcükler ve notalar bense ıssızlığım la büyüyorum ve koşuyorum hidayete...

Körelmesin diye yüreğim asla da dikmiyorum söküklerimi durduk yere.

Mihrabı kayıp mıdır nedir sözcüklerin yoksa kayıp bir minval midir peşi sıra sürüklendiğim iklimin hem koruyum hem közü ve benim tek kozum vardır ve de tek lüksüm nasıl ki illa ki sevgi...

Boyum uzamasa ne ki sevmedikten sonra?

Beylik bir sevgi deęildir bu asla Rabbin nazarında.

Ölümcül olsa bile iklim ölümsüzdür aldığım nabzı evrenin ve bununla sakit olsun, diyebilmenin sunumu nasıl ki şükür ve sabır elbet nazımın geçtiği tüm sevdiklerim.

Ve şimdi devasa bir parantez açıp kodluyorum yüreğimi ve kolluyorum arkamı ve sevdiklerimi en azından azık bildiğim ve azımsan da varlığım biliyorum ki hiçliğimin garbında saklıyım ve şarkı yüreğimin kodaman kuşlardan çaldığım kanatlarımdır varsa yoksa umuda ve hayallere yol alıp kucak açtığım.

Bir manivela ise gün.

Bir rota ise sevgi.

Bir de umudu ekledik mi...

Teyakkuz halinden çıkıp da yola varacağım en uzak istikameti nasıl ki sundu bana var olmanın da hiçlik uzantısında saklı tutulası o devasa aşk ve iman gücü ve de umudun tekerlek izinde ve de en hızlı koşu iken aşkın ç/ağladığı ve Rabbime dönük yüzümde açan güllerden bir cennet edindiğim varsa yoksa ihlasını ve aşkın rahmine düşen tohum gibi bir solukta içime çektiğim kadar inancı ve sevgiyi ve umudun yerleşkesinde kucakladığımız kadar da kucaklandığımız en çok da sözcüklerin seferberliğinde saklı tutulası o tılsımlı minval...